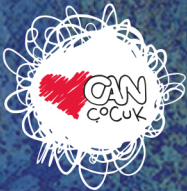

OSCAR WILDE

MUTLU
PRENS

31.
baskı

Çeviren: Nihal Yeğınobalı
Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

The Happy Prince, Oscar Wilde

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2007

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1170-1

1. Basım: 2007

31. Basım: 2000 adet, Kasım 2023

Çeviren: Nihal Yeğınobalı

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık

ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098

Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü - İstanbul

Mutlu Prens

OSCAR WILDE

Çeviren: Nihal Yeğınobalı

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

OSCAR WILDE

16 Ekim 1854'te İrlanda'nın Dublin kentinde doğdu. Aydın bir ailenin oğluydu. 1878'de *Ravenna* adlı uzun şiiriyle Newdigate Ödülü'nü kazandı. 1880'lerin başında, zekâsı ve parlak kişiliğiyle Londra edebiyat çevrelerinde kendine önemli bir yer edindi. 1881'de yayınladığı *Poems* (Şiirler), Dante Gabriel Rossetti ve John Keats'e bağlılığını gösteriyordu. 1884'te Constance Lloyd'la evlendi ve iki çocuğu oldu. Yazarlığının bu çıraklık döneminde yayımladığı *The Happy Prince and Other Tales* (Mutlu Prenses ve Başka Masallar), masal ve romantik alegori alanındaki ustalığını ortaya koyuyordu. Bir kulak enfeksiyonunun yol açtığı şiddetli bir beyin iltihabı sonucu 30 Kasım 1900'de Paris'te aniden öldü.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTABI:

Nar Evi

İçindekiler

Mutlu Prens	7
Bülbülle Gül.....	21
Bencil Dev	30
Sadık Dost.....	37
Olağanüstü Roket	53

Mutlu Prens

Kentin ta yukarısında, yüksek bir sütun üstünde Mutlu Prens duruyordu. Tepeden tırnağa, incecik yaprak altınla yaldızlanmıştı, gözleri iki parlak safirdi, kılıcının kabzasında da iri, kırmızı bir yakut ışıyordu.

Mutlu Prens gerçekten çok beğeniliyordu. Belediye Konseyi'nin bir üyesi, sanatsal beğenisiyle ün yapmak isteyen bir adam, “Mutlu Prens bir rüzgâr horozu kadar güzel!” dedi. Sonra da pratik bir insan olmadığı sanılmasın diye –pratik biriydi aslında– “Ne var ki rüzgâr horozları kadar işlevsel değil,” diye ekledi.

Sağduyu sahibi bir anne gökteki ayı isteyerek ağlayan

çocuğuna, “Sen neden Mutlu Prens gibi olamıyorsun?” diye sordu. “Mutlu Prens ille bir şeyler isteyip ağlamayı aklından bile geçirmez.”

Yaşamda aradığını bulamamış birisi bu olağanüstü güzel heykeli süzerek, “Dünyada tam anlamıyla mutlu olan birinin bulunmasına sevindim,” diye mırıldandı.

Esirgeme Kurumu’nun çocukları sırtlarında o parlak kırmızı pelerinli tertemiz beyaz önlükleriyle katedralden çıkarlarken, “Mutlu Prens meleklerle benziyor,” dediler.

Matematik Öğretmeni, “Nerden biliyorsunuz?” diye sordu. “Hiç melek görmediniz ki!”

“Gördük işte, rüyalarımızda,” diye yanıtladı çocuklar. Bunu duyan Matematik Öğretmeni kaşlarını çatarak sert sert baktı çünkü çocukların rüya görmesini onaylamazdı.

Gecenin birinde kentin üzerinden küçük bir kırlangıç uçup geldi. Arkadaşları altı hafta önce Mısır’a göç etmişlerdi ama o geride kalmıştı. Çünkü güzeller güzeli bir saza âşıktı. Bahar başında, kocaman, sarı bir pervaneyi ırmak boyunca kovalarken görmüştü bu sazı. O incecik belini öyle beğenmişti ki durup onunla konuşmuştu.

“Seni seveyim mi?” diye sormuştu, hemen konuya girmeyi seven Kırlangıç. Saz da karşılık olarak belini kıvrıp eğilmişti. Bunun üzerine Kırlangıç, Saz’ın çevresinde döne döne uçmaya başlamıştı. Kanatlarıyla suya dokundukça gümüş şırıltılar yaratıyordu. Onun sevda gösterisiydi bu, bütün yaz sürdü.

Öteki kırlangıçlar, “Gülünç bir bağlılık bu,” diye ken-

di aralarında cıvıldaşıyorlardı. “Saz’ın hiç parası yok, hısım akrabası da pek kalabalık.” Gerçekten, ırmak saz doluydu.

Derken güz geldi, kırlangıçların hepsi uçup gittiler.

Onlar gidince sevdalı Kırlangıç yalnızlık çekmeye, sevdiği kızıdan bıkmaya başladı. “Söyleşmeyi hiç bilmiyor,” diye düşünüyordu. “Sonra korkarım ki oynak, çünkü her dakika rüzgârla cilveleşiyor.” Gerçekten de ne zaman rüzgâr esse Saz son derece zarif reveranslar yapıyordu. “Evine bağlı olduğunu kabul ediyorum,” diye Kırlangıç düşünmeyi sürdürdü. “Ne var ki ben seyahat etmeyi seviyorum. Bu nedenle eşimin de seyahat etmesi gerekir.”

En sonunda Saz’a, “Benimle gelir misin, uzaklara gidelim?” diye sordu. Saz, gelemem, gibilerden başını salladı. Evine öylesi bağlıydı!

Kırlangıç, “Sen benimle oynadın!” diye bağırdı. “Ben de Piramitlerin oraya gidiyorum işte. Hoşça kal!” diyerek uçup gitti.

Bütün gün kanat çırpı, geceleyin kente vardı. “Nerede konaklayayım?” dedi kendi kendine. “Umarım kent bir hazırlık yapmıştır.”

Derken o yüksek sütunun üstündeki heykeli gördü.

“Burada konaklayayım,” dedi. “Yeri güzel, hem de havadar.”

Çevresine bakındı, kendi kendine usulca, “Altın bir yatak odam var,” diyerek yatmaya hazırlandı. Gelgelelim tam başını kanadının altına sokacağı sırada tepesine kocaman bir damla su düştü. “Ne tuhaf şey!” dedi Kırlan-

gıç. “Havada tek bulut yok, yıldızlar şıkır şıkır, gene de yağmur yağıyor. Avrupa’nın kuzeyinde iklim gerçekten berbat. Saz yağmuru severdi ama onun bencilliğinden başka bir şey değildi bu.”

Bir damla yaş daha düştü.

“Yağmuru tutamayacak olduktan sonra heykel ne işe yarar?” dedi Kırlangıç. Sonra, “Şöyle sağlam bir baca bulayım bari,” diyerek uçmaya hazırlandı.

Ama daha kanatlarını açamadan üstüne bir damla daha düşünce başını kaldırdı ki... Aa, bir de ne görsün? Mutlu Prens’in gözleri yaş doluydu ve gözyaşları o altın yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yüzü ay ışığında öyle güzeldi ki Kırlangıç’ın içi cız etti.

“Sen kimsin?” diye sordu Kırlangıç.

“Ben Mutlu Prens’im.”

Kırlangıç, “Neden ağlıyorsun öyleyse?” diye sordu. “Bayağı ıslattın beni.”

Heykel, “Ben hayattayken, insan yüreği taşıdığım günlerde gözyaşı nedir bilmezdim,” diye karşılık verdi. “Çünkü acıların kapıdan içeri alınmadığı Sans-Souci Sarayı’nda yaşırdım. Gündüzleri bahçede arkadaşlarımla oynar, eğlenirdim; geceleri de büyük salondaki dansı ben açardım. Bahçenin çevresinde çok yüksek bir duvar vardı ve bu duvarın arkasında neler var, diye sormak benim aklımdan bile geçmezdi; çevremdeki her şey öylesine güzeldi! Saraylılarım, Mutlu Prens, derlerdi bana. Gerçekten de mutluydum, zevk ve sefa mutluluksa eğer. İşte böyle yaşadım ben, böyle öldüm. Ölümümünden sonra beni getirip buraya, öyle yükseğe

koydular ki kentimdeki tüm çirkinliklerle kötülükleri gözüm görüyor; yüreğim kurşundan olduğu halde ağlamamak elimde değil.”

Kırlangıç içinden, “Ne? Som altın değilmiş ha?” diye geçirdi ama yüksek sesle kişisel soru sormayacak kadar terbiyeliydi.

“Ta uzakta,” diye heykel alçak, müzikli bir sesle konuşmasını sürdürdü. “Ta uzakta, daracık bir sokakta yoksul bir ev var. Pencerelerden biri açık olduğu için içerde, masa başında oturmuş bir kadın görebiliyorum. Yüzü zayıf, çökük. Kaba saba, kızarık elleri iğne delikleri içinde, çünkü nakışçılık yapıyor. Saten bir elbise üzerine ateş gülleri işlemekte; kraliçenin en güzel nedisini, yapılacak saray balosunda giysin diye. Odanın bir köşesindeki yatakta kadının oğlu hasta yatıyor. Ateşler içinde, annesinden portakal istiyor. Annesininse ona verecek ırmak suyundan başka bir şeyi yok, bu yüzden çocukcağız ağlıyor. Kırlangıç, ah Kırlangıç, küçük Kırlangıç’ım benim, kılıcımın kabzasındaki yakutu götürür müsün ona? Ayaklarım şu kaideye tutturulmuş, yerimden kıpırdayamıyorum.”

Kırlangıç, “Mısır’da beni bekliyorlar,” dedi. “Arkadaşlarım şimdi Nil üzerinde uçuşarak o iri su fulleriyle hoşbeş etmekteler. Çok geçmeden ulu kralın gömüğünde uykuya dalacaklar. Kralın kendisi de orada, o üstü resimli tabutun içinde yatıyor. Sarı ketenlere sarıp baharatlarla mumyalamışlar onu. Boynunda uçuk yeşil yeşim taşından bir zincir var, elleri kurumuş yapraklara benziyor.”

“Kırlangıç, ah Kırlangıç, küçük Kırlangıç’ım benim,” dedi Mutlu Prens. “Bir gececik yanımda kalıp ulağım olamaz mısın? Çocukcağız öyle susamış, annesi de öyle üzgün ki!”

Kırlangıç, “Oğlan çocuklarını pek sevmem ben,” diye yanıtladı. “Geçen yaz, ırmak kıyısında kaldığım sırada iki hayta oğlan vardı, değirmencinin çocukları, bana hep taş atarlardı. Hiç vuramazlardı, tabii; biz kırlangıçlar buna meydan vermeyecek kadar usta uçucuyuzdur; hele ben, kıvraklığıyla ünlü bir aileden gelmeyimdir. Gene de ne olsa, yaptıkları saygısızlıktı.”

Gelgelelim Mutlu Prens öyle üzgün duruyordu ki Kırlangıç pişmanlığa kapıldı. “Burası çok soğuk, gene de bir gecelik yanında kalıp sana ulaklık edeceğim,” dedi.

“Sağ ol, küçük Kırlangıç,” dedi Mutlu Prens.

Böylece Kırlangıç Prens’in kılıcındaki o iri yakutu söktü, gagasına alarak kentin duvarları üstünden uçup gitti.

Beyaz mermerden melek yontularının süslediği katedral kulesinin önünden geçti. Sarayın üzerinden uçtu ve dans edenlerin sesleriyle çalgılarını duydu. Güzel bir kız sevdiği gençle birlikte balkona çıkmıştı. Genç adam kıza, “Yıldızlar ne harika!” dedi. “Aşkın gücü de ne harika!”

“Umarım elbisem saltanat balosuna yetişir,” dedi geç kız. “Kumaşına ateş gülleri işlensin diye buyurdum ama şu nakışçı kadınlar öyle haylaz oluyorlar ki!”

Kırlangıç, ırmağın üzerinden uçtu ve gemi direklerindeki fenerleri gördü. Getto’nun üstünden uçtu,

birbirleriyle pazarlığa tutuşmuş, bakır terazilerde para tartan Yahudileri gördü. En sonunda o yoksul eve vararak pencereden içeri baktı... Hasta çocuk ateşler içinde, yatağında dönüp duruyordu, annesi de uyuyakalmıştı; öylesine yorgundu! Kırlangıç bir hoplayışta içeri girdi, iri yakutu masanın üzerine, kadıncağızın yüksüğünün yanına bıraktı. Sonra yatağın üstünde usulca uçarak çocuğun alnını kanatlarıyla yelpazeledi. Çocuk, “Ne güzel serinledim! İyileşiyorum herhalde,” diyerek tatlı bir uykuya daldı.

O zaman Kırlangıç gerisingeriye, Mutlu Prens’in yanına döndü, yaptıklarını ona anlattı. “Tuhaf şey!” dedi. “Artık hiç üşümüyorum, oysa hava öyle soğuk ki!”

“İyilik yaptın da ondan!” dedi Mutlu Prens. Küçük Kırlangıç bunu düşünmeye başladı, sonra uyuyakaldı. Düşünmek her zaman uykusunu getirirdi zaten.

Gün ağardığı zaman Kırlangıç ırmağa uçarak banyo yaptı. O sırada köprüden geçmekte olan kuşbilimci Profesör, “Ne kadar olağandışı bir olay!” dedi. “Kış mevsiminde bir kırlangıç!” Sonra yerel gazeteye bu konuda uzun bir yazı yazdı. Yazı anlaşılamayan sözcüklerle öylesine doluydu ki dilden dile gezdi.

Kırlangıç, “Bu gece Mısır’a uçuyorum,” dedi. Bunu düşündükçe içi sevinç doluyordu. Kentin bütün tarihi anıtlarını dolaştı, kilisenin çan kulesinin tepesinde uzun zaman oturdu. Her gittiği yerde serçeler cıvıldaşarak birbirlerine, “Ne seçkin bir yabancı!” diyorlardı, o da iyice keyifleniyordu.

Ay doğunca Kırlangıç gene Mutlu Prens’in yanına

döndü. “Mısır’da yapılmasını istediğin bir şey var mı?” diye sordu neşeyle. “Yola çıkmak üzereyim de.”

“Kırlangıç, ah Kırlangıç, küçük Kırlangıç’ım benim!” dedi Prens. “Ne olur, bir gececik daha kalmaz mısın benimle?”

Kırlangıç, “Mısır’da yolum gözleniyor,” diye yanıtladı. “Arkadaşlarım yarın İkinci Şelale’ye uçacaklar. Irmak Atı orada, su kargılarının arasına yuva kurmuşlar, kocaman bir granit taht üzerinde de Tanrı Memnon oturmaktadır. Bu Tanrı bütün gece yıldızları gözler, sabah yıldızı doğduğu zaman tek bir sevinç çığlığı koparır sonra susar. Öğleüzeri sarman aslanlar ırmak kıyısına, su içmeye inerler. Yeşil beril taşlarını andırır gözleri vardır; kükreyişleri şelalenin kükreyişini bile bastırır.”

“Kırlangıç, ah Kırlangıç, küçük Kırlangıç’ım benim!” dedi Mutlu Prens. “Kentin ta öbür ucundaki bir tavan arasında genç bir adam görüyorum. Üstü kâğıtlarla kaplı bir masanın üstüne eğilmiş, yanındaki bir bardağın içinde bir demet solmuş menekşe duruyor. Gencin saçları kestane renginde; kıvrıkcık, dudakları nar taneleri gibi kırmızı; iri, hülyalı gözleri var. Tiyatro Yönetmeni için yazdığı bir oyunu bitirmeye çalışıyor, ama üşümekten yazı yazamaz olmuş. Ocağında ateş yanmıyor, aklıktan da içi bayılmış.”

Temelde çok iyi yürekli olan Kırlangıç, “Bir gece daha kalayım seninle,” dedi. “Ona da bir yakut mu götürüyorum?”

“Heyhat, yakutum kalmadı artık,” dedi Prens. “Yalnızca gözlerim kaldı. Bin yıl önce Hindistan’dan geti-

rilmiş nadide safirlerden yapılmadır bu gözler. Birini sök de o gence götür. Kuyumcuya satıp ocağına yakacak odun alır, böylece yazdığı oyunu bitirebilir.”

Kırlangıç, “Sevgili Prens, yapamam ben bunu,” diye rek ağlamaya başladı.

Mutlu Prens, “Kırlangıç, ah Kırlangıç, küçük Kırlangıç’ım benim, lütfen söylediğimi yap,” dedi.

Böylece Kırlangıç, Prens’in bir gözünü oyarak öğrencinin oturduğu tavan arasına götürdü. İçeri girmek işten bile değildi çünkü damda bir delik vardı. Kırlangıç buradan süzülerek odaya girdi. Genç adam başını ellerinin arasına almıştı, bu yüzden kuşun kanat hışırtısını duymadı. Başını kaldırdığı zaman da sararmış menekşelerin arasında duran güzelim safiri gördü.

“Değerim bilinmeye başlıyor!” dedi sevinçle. “Bana çok hayran olan biri göndermiş olmalı bunu. Yazdığım oyunu bitirebilirim artık.” Yüzü mutluluktan parlıyordu.

Ertesi gün Kırlangıç limana uçtu. Büyük bir teknenin direğine kondu, ambardan halatlarla koca koca sandıklar çıkaran gemicileri seyretti. Her bir sandığın yukarı çıkışında gemiciler, “Hayda hop!” diye bağırıyorlardı. Kırlangıç da, “Ben Mısır’a gidiyorum!” diye bağırıyordu ama ona kulak asan yoktu. O da ay doğunca Mutlu Prens’in yanına uçtu.

“Seninle vedalaşmaya geldim!” dedi ona.

Mutlu Prens, “Kırlangıç, ah Kırlangıç, küçük Kırlangıç’ım benim!” dedi. “Bir gecelik daha kalamaz mısın yanımda?”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

OSCAR WILDE

MUTLU PRENS

Bir zamanlar mutlu bir prens varmış...

Mutlu Prens ve kırlangıç, genç öğrenci ve âşık bülbül, bencil dev ve kıymetli bahçesi, susıçanı ve keten kuşu, bir düğüne konuk olan olağanüstü roketin hikâyesi...

İnsan yaşamını güzellik ve çirkinliğin, sevgi ile bencilliğin savaşı olarak gören, dünya edebiyatının dev isimlerinden Oscar Wilde'ın klasikleşmiş *Mutlu Prens* adlı eserini, aslına sadık olması amacıyla ikiye böldük. Eserin bu ilk cildinde birbirinden güzel beş masal bekliyor çocukları. Wilde, yarattığı gizemli masal dünyasının büyüğü güzelliklerini çocuk dilinden, çocuk kalbinden süzerek sunuyor okurlarına.

öykü

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-1170-1

9 789750 711701